

ת"פ 42098/03/13 - מדינת ישראל נגד דוויט גטהון, מלסה צנה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 42098-03-13 מדינת ישראל נ' גטהון ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. דוויט גטהון
2. מלסה צנה

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל פס

ב"כ הנאשם 1 עו"ד פורר

ב"כ הנאשם 2 עו"ד פורר בשם עו"ד טלי גוטליב

הנאשמים בעצמם

גזר דין

על פי הודאתם הורשעו שני הנאשמים בעבירה של תגרה במקום ציבורי.

בתאריך 25/1/13 בעת ששהו במועדון ברחובות, התפתחה קטטה בין שני הנאשמים. במהלכה של קטטה זו, נאשם 2 היכה במכת אגרוף בנאשם 1 ולאחר מכן חבט נאשם 1 בראשו של נאשם 2 באמצעות בקבוק ריק מזכוכית שאחז בידו ואזי נפל הבקבוק אל הרצפה והתנפץ לרסיסים.

בין השניים הלה התגוששות, במהלכה נחבט ראשו של נאשם 2 בדלפק הבר במקום והשניים נפלו לרצפה, שם הוסיפו להתגושש בין שברי הזכוכיות. נאשם 2 פונה לבית החולים ואושפז כאשר הוא סובל משני חתכים גדולים בפניו, במצחו ובלחי וממספר חתכים קטנים בכתף. כמו כן אובחן שבר בעצם הראש הטמפוראלית.

לנאשם 1 נגרמו שריטות עמוקות באפו ובמצחו.

התביעה ציינה כי בחנה את תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם של הנאשמים ובהם המלצה להימנעות מהרשעה, אך לא התרשמה כי עלול להגרם לנאשמים נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעתם, כמצוות הפסיקה ועל

כן אין עניינם נכנס בגדרם של המקרים בהם יש לבטל את ההרשעה.

התביעה הדגישה את הערך המוגן שנפגע ממעשיהם של הנאשמים שהשתתפו בתגרה והוא הסיכון לחיי אדם, כאשר לא אחת תחילת האירוע בתגרה וסופו מי ישורנו. גם בענייננו, כך ציינה התביעה, היה מעורב נשק קר - בקבוק זכוכית. אמנם הנאשם 2 הוא שתקף ראשון, אך הנאשם 1 הוא שעשה שימוש בבקבוק.

על כן, לטעמה של התביעה הפגיעה בערך המוגן היא גבוהה ומתחם הענישה הראוי נע בין 3-8 חודשי מאסר בפועל.

לאור כך שהנאשמים הודו באשמה והתסקירים בעניינם חיוביים, עתרה התביעה לעונש מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות לצד מאסר מותנה וקנס.

ב"כ נאשם 1 עתר לאמץ את המלצות שירות המבחן. לטעמו עמדתה העונשית של התביעה אינה ראויה, לאור שמדובר בתגרה, ובנאשם נעדר עבר פלילי.

ב"כ הנאשם ער לכך שנאשם 2 נפצע, אך הדגיש כי לא היה זה בשל התגרה, אלא בשל כך שראשו נחבט בדלפק ובשל שהשניים התגוששו על רצפה שעליה שברי זכוכית. עוד הוסיף כי גם הנאשם 1 נחבל.

ב"כ הנאשם הפנה אל הנאמר בתסקיר ואל כך שהאירוע אינו אופייני לנאשם 1. הוא הבהיר כי השניים מתגוררים יחדיו ועובדים באותה חברה. אותו יום נתגלע ביניהם ריב ולאחר מכן השלימו.

הנאשם 1 עובד במקום עבודה זה מזה כשמונה שנים ואם יוטל עליו עונש של עבודות שירות תגדע עבודתו.

לטעמה של ב"כ הנאשם 2 מתחם הענישה שהציגה התביעה אינו ראוי ואינו מסתמך על פסיקת בתי המשפט. היא סבורה כי מי שהשתתף בתגרה ועברו נקי - אין להטיל עליו יותר ממאסר מותנה, קנס ופיצוי. היא הדגישה כי מתחם הענישה בנסיבות אלה אינו יכול להתקרב לעונש המקסימלי הקבוע בצד העבירה.

ב"כ הנאשם 2 הפנתה אל נסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קלות. לטעמה, יש מקום לשינוי ההלכות ולהקל בדרישה של הנזק הקונקרטי העלול להגרם לנאשם בכל הנוגע לשאלת הרשעתו והבהירה כי מדובר בנאשם העובד מזה זמן בתעשייה הצבאית.

ב"כ הנאשם 2 ביקשה שלא להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו של"צ. בטיעוניה הסתמכה על פסיקה שהציגה לביהמ"ש.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 עולה כי הוא בן 35, רווק ואב לילד, מתגורר עם אמו ומזה שבע שנים עובד במקום עבודתו הנוכחי כטבח.

עבירה זו היא הסתבכותו היחידה עם החוק.

באשר לאירוע דנן תאר שתיה מבוקרת במועדון ופגישה באקראי של נאשם 2 אשר ניסה לתקוף אותו ללא סיבה ניכרת לעין ואזי החלה קטטה ביניהם. הוא התקשה להסביר את הרקע לקטטה ושלל סכסוך קודם ביניהם, הגם שקיימת היכרות מוקדמת. שירות המבחן הבין כי לאחר האירוע נותק הקשר בין השניים.

הנאדם סיפר כי חש מותקף ע"י נאשם 2. נראה כי הוא נטל אחריות על המעשים אך התקשה להתמודד עם הסיטואציה האלימה ולבחון דרכים חלופיות להתמודדות. הוא חש בושה עקב התנהגותו ואינו מצדיק אלימות כדרך לפתרון סכסוכים.

הנאשם הביע רתיעה מן ההליך המשפטי וכן חשש כבד מפני הרשעתו. הוא ציין כי מספר חודשים קודם לכן עמד לפני הליך קביעות בעבודתו, אשר עלול להפגע בשל הרשעה.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם חיובי, המתפקד במישורי חייו השונים ויציב במישור התעסוקתי לאורך שנים. שירות המבחן לא התרשם מבעיה של צריכת אלכוהול ואף לא התרשם מקיומם של קווים אלימים. לאור כל אלה המליץ שירות המבחן לשקול את סיום ההליך בעניינו של הנאשם ללא הרשעה ולהטיל עליו של"צ.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 2 עולה כי הוא בן 29, רווק ומתגורר עם משפחתו. מזה כמספר חודשים עובד כמחסנאי בתעשייה הצבאית.

זוהי מעורבותו היחידה בפלילים.

הנאשם תאר בילוי במועדון ולדבריו יש היכרות מוקדמת עם נאשם 1 ואף קשרי חברות בעבר, כאשר בשבועות שקדמו לאירוע חווה מצידו ניכור וריחוק והתקשה להתמודד עם כך. הפגיעה שחוהה השפיעה על תגובתו האימפולסיבית. הנאשם הצליח לבחון את דפוסיו הבעייתיים וקיבל אחריות מלאה על המעשים והביע חרטה על הפגיעה שפגע בנאשם 1.

שירות המבחן התרשם מנאשם המתפקד באורח נורמטיבי לאורך השנים במישורי החיים השונים. ההתנהגות אינה אופיינית לו והוא מגלה אמפתיה כלפי נאשם 1 הוא אינו מאופיין בדפוסי התנהגות אלימים.

לאור תפקודו התקין והנורמטיבי ומעורבותו היחידה בפלילים ולאור הסיכון הנמוך להישנות עבירות ועל מנת שלא לפגוע באפשרויות תעסוקה בעתיד ולחזק את כוחותיו וסיכויי שיקומו, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעה ולהטיל של"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע, בין היתר, גם בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

לא כך בענייננו. הנאשמים אמנם צעירים, נעדרי הרשעות קודמות, הם מתפקדים באורח נורמטיבי ועובדים לפרנסתם ודרכים רבות פתוחות לפניהם והכל כפי שציין שירות המבחן בהמלצתו ואולם, אלו אינם המבחנים שקבע בית המשפט העליון בהלכות אשר יצאו מלפניו ונתונים אלה הם הנתונים המלווים רבים מן הנאשמים המובאים בפני בתי המשפט, ובכל זאת ההלכה היא כי רק במקרים יוצאי דופן וחריגים עד מאוד יש להימנע מהרשעה, או כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכיחו הנאשמים כי קיימת פגיעה קונקרטית ועכשווית בעתידם. בענייננו של נאשם 2 אף לא נטען כך על ידי שירות המבחן והטעמים שציין הוא בתסקירו כטעמים להימנעות מהרשעתו של הנאשם אינם עולים כלל ועיקר בקנה אחד עם ההלכות שנקבעו על ידי ביהמ"ש העליון.

באשר לנאשם 1, הוא אמנם הביע חשש כי הרשעה תפגע בקידומו בעבודתו, ברם לא הונחה כל תשתית כי כך אכן עלול לקרות ועל כן אף בענייננו לא עלתה פגיעה קונקרטית ועכשווית.

על כן על המבחן השני אין הנאשמים עונים.

די היה בכך על מנת לדחות את בקשתם של הנאשמים להימנע מהרשעתם שכן המדובר בשני מבחנים מצטברים.

אולם למעלה מן הנדרש אציין כי גם על המבחן הראשון אין הנאשמים עונים.

אמנם מדובר בתגרה, שהיא מעשה אלימות שאינו מצוי דרך כלל ברף העליון של מעשי האלימות, אך עינינו הרואות כי נאשם 2 תקף את נאשם 1 ללא כל סיבה נראית לעין וכמעשה אלימות לשמו.

נאשם 1 בחר גם הוא בדרך האלימות והגדיל לעשות כאשר ערב במעשים נשק קר, בקבוק זכוכית.

מדובר אם כן בתגרה קשה של אלימות ממשית ובוטה, שגם תוצאותיה חבלות של ממש.

האינטרס הציבורי מחייב כי בתי המשפט יעשו להוקיע מעשים אלה מכל וכל ויתרמו תרומתם לעקירתם משורש.

על כן, תיוותר הרשעתם של הנאשמים על כנה.

ובאשר לעונש שיש לגזור על הנאשמים -

מתחם הענישה הראוי נע בין מאסר מותנה ושל"צ למספר חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות.

עסקינן בשני נאשמים נעדרי עבר פלילי, שזוהי הסתבכותם היחידה עם החוק. הנאשמים מתפקדים באורח נורמטיבי לאורך כל השנים ומוכיחים יציבות תעסוקתית.

מדובר באירוע יחיד שהתרחש לפני כשלוש שנים.

בנסיבות אלה, אני גוזרת על כל אחד מן הנאשמים -

שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע.

צו של"צ בהיקף של 100 שעות כהמלצת שירות המבחן.

עותק גזר הדין יועבר אל שירות המבחן.

המוצג: בקבוק זכוכית - יושמד.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ו' אדר א' תשע"ו, 15 פברואר 2016, במעמד הצדדים.